

Право на самоопредељење и после распада Југославије Србима није признато. Због тога још увек лутамо између брозовског југословенства, грађанске државе, државе Срба и свих њених грађана и спољнополитичког притиска глобалиста. Стање је алармантно! Сада офарбана у жуто Србија тумара по европским и атлантократским престоницама и њиховим дипломатским представништвима. Српска политичка, економска и духовна елита да би обновила стари и припремила нови национални програм кроз државност, духовност и народ, мора да прекине све везе са идеологијом „социјалистичког самоуправног система“. Мора у јавном животу критичком истином да онемогући разоран рад „демократа“, штићенике атлантократије као и чланове разних невладиних организација. Такво је мишљење српског историчара, архивара Јован Пејина који упозорава да је крајње време да се Срби окупе око свог националног програма.

Шта подразумева програм од свеопштег националног значаја?

– Национални програм треба да буде такав да унутрашње политичке сукобе решава без букача у странкама који својим испадима утичу на екстремне појаве код полусвета. Њих има много у политичким странкама, а не само на улици. Због опструкције и притиска ЕУ политичким судом званим „Хашки трибунал“, потребно је окренути се Русији и јачати везе са овом државом која је обновила моћ, а потом са Белорусијом. Потребно је размотрити какве су могућности веза са латиноамеричким демократијама, првенствено Мексиком и Бразилом и силама каква су Кина и Индија. Национални програм мора да предвиди обнову индустрије, пољопривреде, науке и наравно војне моћи. У суштини први задатак Србије је да изврши реформу власти, уведе локалну самоуправу како би се све решавало на терену а не у Београду или Новом Саду. За сада не можемо да кажемо ништа за Приштину пошто је под окупацијом. Програмом мора да се сачува и ојача суверенитет и целокупност земље, да се поставе чврсте ауторитарне позиције на Балкану које нам највише одговарају. Срби националним програмом морају да дају одговор на успостављање нових држава на Балкану и „државе Косово“, да окупе традиционалне српске земље око себе. Програм треба да осигура осећање јачања припадности српској националној и државној заједници, у којој поред православних Срба и припадника римокатоличке и исламске вероисповести, исто тако и грађани друге вере и језика, живе и раде једни поред других.

Ко су главни кривци што немамо адекватан „папир“ од стратешког значаја?

– Због неоствареног националног програма из прошлости, неко криви југословенску идеју, неко комунизам а неко Хрвате. Национални програм уједињења свих Срба замућен је југословенством. Сетимо се овог тренутка С. Д. Сазонова, руског министра иностраних послова који је био против уједињења Срба и Хрвата, сетимо се Михајла Пупина Идворског, човека који је својом имовином гарантовао кредите српске владе код сила Антанте за наставак рата против Централних сила након повлачења српске војске 1915/16. на Крф, човека који се залагао за уједињење Срба и био против југословенске државе. Зато су га Срби исељеници у САД пореклом из Хрватске жестоко нападали.

Затим, сетимо се грађанско-верског рата 1941-1945. између лојалних и револуционарних ослободилачких покрета. Сетите се погрома, геноцида Срба у НДХ. Завршница је међуетнички-конфесионални сукоб 1992-1999. године! По правилу политика захтева компромисе, али када је спровођење националног програма у питању компромиса нема, или га има врло мало али не у фундаменталним стварима! Не могу да кривим друге народе или националне мањине. Осврнућу се на Србе и њихову лакомисленост! Од 1945. до 1986. неговано је вештачко југословенско опредељење које је код Срба изражено одбацивањем културног наслеђа под утицајем лажне идеологије интернационализма. Новим националним програмом треба повести одлучну борбу за очување српског идентитета, одбрану од лажних вредности, стране, односно међународне масовне културе која се обично манифестује кроз афроамеричку музику, дроге, сексуалну изопаченост, секте и остало. На националном нивоу треба спречити одлив мозгова стварањем повољних услова за живот младих, треба обновити школски систем који неће бити супротан српској духовној традицији и култури.

Основна грешка је што су Срби због пансловенске солидарности прихватили југословенску пропаганду и водили бригу о Хрватима и Словенцима и услед тога спроводили њихове националне програме а запоставили сопствени. Притисак империје у настајању ЕУ је део нацифашистичке прошлости германске Европе с почетка и средине XX века када су два рата начинили у њој пустош. Наставак поменутог изопаченог програма је у „новом поретку“ у Европи без војно-полицијских акција националсоцијализма осим у случају југословенске федерације. Да би осигурали предност на Балкану, политичари Кол, Шредер, Кинкел и остали политичари великонемачке оријентације, као и други, искористили су опозиционе странке ради разбијања снаге државе Србије. Кривце треба тражити међу оним Србима који из незнања или, још горе помодарства, прихватају туђу политичку вољу као своју, силом или милом, и намећу је Србима у целини радећи на испуњењу циљева који нису у складу са српским националним интересима.

Има ли Србија интелектуалну елиту која би била у стању да изнедри документ од националног интереса?

— Основни проблем код српске интелектуалне елите је то што је подељена и што је њен део који обухвата присталице постојеће владајуће политичке номенклатуре, уверен да је политичка и интелектуална премоћ на Западу! Овај део елите не може да изнедри, а још мање да оствари национални програм! Елита која је свесна да српски културни и цивилизацијски круг почива на мисли Светог Саве, да су Срби запад на истоку и исток на западу, биће у стању да створи и може да изнедри национални програм за период од XXI до XXIII века! Када ово кажем имам на уму „Начертаније“ Илије Гарашанина из 1844. године које је данас „црвена марама“ за бројне критичаре српске политичке и националне идеје окупљања Срба у једну државу. Овај документ помињем само да га не заобиђем, будући да српском програму обнове државе, народа и

окупљања територија после 1991. треба прићи на савремен начин, од духовне идеје која подстрекава стварање државе. „Начертаније“ није основни програм обнове и изградње модерне српске државе. Овај програм је само његов део! Сви српски устанци после пада српских држава под Отоманску власт закључно са 1537. када је погинуо последњи српски деспот, имали су основу у немањићкој Србији. Српски устанци у Банату 1527, и 1595, устанак војводе Грдана у Херцеговини 1597, и покрет хришћана крајем XVI и почетком XVII века, Карађорђе 1804, и Милош Обреновић 1815. године – сви су полазили од Немањића.

Да ли смо закаснили са покретањем националног програма?

– „Минут до дванаест“ су речи о времену које је одавно прошло! Околности у Србији су такве да клизимо у све дубљу кризу, управо зато што се национални програм који је стидљиво објављен у најновијем уставу не спроводи! Национални програм се никада не објављује, него се остварује уставним решењима, законима и организацијама са или без националног предзнака. О њему се не прича и не расправља, он се спроводи. Када смо поменули Гарашанина, додајмо да српска државна идеја после 1992. године треба да почива на сасвим другим основама од оне коју је поставио Илија Гарашанин а која је била истрошена децембра ратне 1914, када је регент Александар поставио ратни циљ Србије – уједињење не само Срба него са њима Хрвата и Словенаца

Коме није у интересу да се позитивне, патриотке интелектуалне снаге окупе?

– Странцима као газдама разних невладиних организација и појединаца које су на разним утицајним местима у привреди и власти Србије. Погледајмо политичаре из ЕУ који долазе у Београд. Дорис Пак даје изјаве о Србији и Србима које уносе основану сумњу да почивају на антисловенском и антиправославном расизму. Солана! Недавни текст о његовом погледу на Србе и Србију заједно са погледима америчког генерала Весли Кларка објављен у листу „Глас“ показује крајњи расистички презир. Ни генерал Весли Кларк није далеко одмакао од њега. Вероватно што су му Срби помрачили војничку славу 1999. године, али да није пун предрасуда не би тако говорио. Па Оли Рен и да не ређамо галерију мрачних Европљана који прибегавају притисцима на Србију као матичну државу српског народа ради његовог дисциплиновања, смањења његовог броја узимања наших територија које би се користиле као одскачна даска за империјални поход на исток али и друге делове света.

Има ли личности које озбиљно мисле о овом проблему, будући да је у питању национални опстанак?

– Има, итекако. Проблем је политичко окружење и не само оно. Многи, у првом реду интелектуалци, не желе да се појаве у јавности због ноторних „дежурних“! „Дежурни“ су на сталној мртој стражи и пазе да нико не говори или постави питање положаја Срба у Србији а још мање у окружењу. „Дежурни“ су углавном чланови невладиних организација, али има и чланова разних „европских“ странака који реагују на критику упућену њиховој странци вулгарно и бучно. Зашто би критичка примедба на политичку појаву чији су носиоци чланови неке странке биле недобронамерне ако последице појаве

могу да буду катастрофалне по народ и државу? Нико нема монопол над истином и политичким покретима. Сетимо се 1968. године кад су Добрица Ћосић и проф. др. Јоца Марјановић покренули питање стања на Косову и Метохији, сетимо се устава 1974. и судбине професора Ђурића који је јавно критиковао уставна конфедерална решења као антисрпска и антијугословенска и предвидео распад земље, сетимо се Меморандума САНУ који је указао на неравноправни положај Србије у југофедерацији. Ово је довољно да се покаже да је било и има људи који мисле на будућност.

Ша треба чинити?

– Српско друштво подељено је у три удаљене групације: прва која одбија НАТО пакт и жели да настави отпор агресији и стању у земљи после 2000. године; друга која је такође велика и која пасивно подржава отпор и трећа калкулантска која „жури“ у Европу и НАТО пакт мотивисана је да живи „сада и одмах“!. Они који мирно без страсти успеју да покажу да је агресија САД и НАТО- пакта на Србе као народ део освајачког плана ЕУ ка истоку, они ће успети да окупе народ око себе. Када свима буде јасно да је овај освајачки план само притисак да Срби упадну у интересну сферу Запада, не као економски, политички или културни чинилац, него као народ који је раскошен по земљама које својим геостратегијским положајем пружају могућност да НАТО лакше може да спроводи своје ратне геостратегијске империјалне циљеве, тада пропаганда ЕУ неће више имати успеха.

Јован Пејин је саветник историјског архива Србије.

Разговор водила Биљана Живковић